

Sygn. akt IV KZ 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie A. S.

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt II AKo [...]

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 12 maja 2008 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w [...] z 18 lutego 2016 r., II AKo [...], odmówiono skazanemu A. S. przyjęcia własnoręcznego wniosku o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sadu Okręgowego w K. z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt IV Ka [...] utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 maja 2008 r., sygn. II K [...]. W uzasadnieniu wskazano, że wyznaczony obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, zaś skazany wezwany do

uzupełnienia braku wniosku w postaci sporządzenia go i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego nie uczynił tego w terminie wynikającym z art. 120 § 1 k.p.k.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym zarzucił naruszenie przepisów art. 438 i 440 k.p.k., nie podał jednak na czym to naruszenie miałoby polegać. Ponadto podniósł szereg zarzutów dotyczących postępowania w sprawie II KK [...] zakończonej przed Sądem Rejonowym w W., oraz zwrócił uwagę na konieczność udzielenia mu pomocy profesjonalnego reprezentanta.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 545 § 2 k.p.k. (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153) ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego). Wniesiony przez skazanego wniosek tego wymogu nie spełniał. Na wniosek skazanego wyznaczono w sprawie obrońcę z urzędu, który jednak nie dopatrył się podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i poinformował o tym sąd na piśmie (k. 42). Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę rzetelnej analizy sprawy. Stąd też stwierdzić wypada, że żądanie wyznaczenia nowego obrońcy z urzędu nie zasługiwało na uwzględnienie. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami skazanego nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez stronę oczekiwanego przez niego efektu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870).

Wobec takiego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu, zasadnym stało się wezwanie skazanego do usunięcia braku formalnego we własnym zakresie. Wezwanie takie skazanemu doręczono, jednak termin 7-dniowy upłynął bezskutecznie. Wobec powyższego, stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art.

120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie było w pełni zasadne. Sąd Najwyższy nie dopatrył się przy wydawaniu zaskarżonego zarządzenia naruszenia przepisów postępowania, w tym powołanych w zażaleniu skazanego przepisów art. 438 i 440 k.p.k. (i to niezależnie od wspomnianego braku rzetelnego uzasadnienia przez skazanego podniesionego przez niego zarzutu ich naruszenia).

Nadmienić też należy – w związku z treścią zażalenia, iż przedmiotem niniejszego postępowania była ocena prawidłowości zaskarżonego przez skazanego zarządzenia, tak z punktu widzenia obowiązujących przepisów, jak i odnoszących się do nich i mających znaczenie w tym postępowaniu twierdzeń skarżącego. Takiego charakteru na pewno nie miały te z nich, które dotyczyły poprawności czynności podjętych wobec skazanego w toku postępowania karnego, którego wznowienia on się domaga. Orzeczenie zapadłe w tej sprawie jest bowiem prawomocne i jako takie korzysta z domniemania zasadności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.